

imperativny smysel tohoto predpisu (podobne Ds III 3/20). Neni tedy úkolom disciplinárneho súdu, aby pri rozhodovaní o suspendovaní z vykonávania advokácie skúmal, či obsah obvinenia zasluhuje suspendovanie obvineného, ale iba to, či sú dané podmienky pre suspendovanie z vykonávania advokácie, v tomto prípade v § 4, lit. b) zák. čl. XXVIII:1887 stanovené. To, že tam ustanovené podmienky sú v tejto veci dané, odvolateľ nebere ani v pochybnosť.

Čís. 259 dis.

Advokát, ustanovený súdom podľa § 41, odst. 3 tr. ř. za obhájce chudých, má stejné povinnosti jako obhájce ustanovený z úřední moci podle § 41, odst. 2 tr. ř.; je povinen uložené mu obhajování obstarati svědomitě a horlivě jako zastupování dobrovolně převzaté.

Kárná rada je povinna zakročiti proti obviněnému advokátu i pro takový čin, pro který mu soud uložil pořádkový trest; je povinna stíhati ho i pro porušení povinností, jímž jsou zasaženy zájmy stran (neadvokátů).

(Rozh. ze dne 9. prosince 1935, Ds I 32/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie částečně vyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 30. května 1932 a dalších, jimiž byl obviněný uznán vinným kárným přechinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, obviněného z části obvinění zprostil, částečně však odvolání zamítl.

Z d ů v o d ů:

Kárný nález, odsuzující obviněného pro opominutí spáchané dne 15. listopadu 1929, musel zůstatí v platnosti, ježto tvrzení obviněného, jímž se hájil jak v písemném vyjádření, tak i při ústním jednání, a podle něhož obžalovaný J. F. mu dne 15. listopadu 1929 oznámil, že si zřídil jiného obhájce, a to placeného, a že mu říkal, aby nechodil k líčení, ukázalo se býti nesprávným, jak z výpovědi J. F., slyšeného jako svědka, zcela jasně najevo vychází. Označuje svědek uvedené tvrzení obviněného za omyl. Tím padají i další vývody odvolání, že F. přiměl obviněného úmyslně k nedostavení se k hlavnímu přelíčení, aby tím přivodil průtah a tak získal čas k náhradě škody. Poukaz odvolání, že nešlo o zastupování obligatorní před porotou, neobstojí; neboť obviněný, byv soudem podle § 41, odst. 3 tr. ř. ustanoven obhájcem chudých, měl stejnou povinnost jako obhájce ustanovený z moci úřední podle § 41, odst. 2 tr. ř. Citované místo zákona stanoví jen různé podmínky pro ustanovení zmíněných obhájců. Nutno pak přisvědčiti názoru kárné rady, že obviněný jako obhájce chudých byl povinen jemu uložené obhajování obstarati svědomitě a horlivě jako zastupování dobrovolně převzaté (§ 9 adv. ř.) a že obviněný tím, že se k hlavnímu přelíčení dne 15. listopadu 1929 nedostavil, porušil povinnosti povolání a nemůže obviněného zbaviti viny poukaz na to, že podle jeho názoru měl ho soud, když se k hlavnímu přelíčení nedostavil, telefonicky vyzvati. — — — —

Poukazuje-li odvolatel k tomu, že pro neomluvené nedostavení se k soudu byl mu soudem již uložen pořádkový trest, ocitá se v rozporu se svým vlastním tvrzením obsaženým v jeho vyjádření, kde uvedl, že mu byly pořádkové pokuty pro nedostavení se vesměs prominuty. Ostatně je nesprávný názor odvolatelův, že předchozí potrestání obviněného soudem pořádkovým trestem vylučuje opětné potrestání pro týž čin disciplinárním orgánem. Nelze mluvit o porušení zásady »ne bis in idem«, neboť jde o posuzování provinění obviněného, tedy určitého jednání s dvou zcela různých hledisek, a to dvěma na sobě nezávislými orgány; stejně jako by předchozí potrestání obviněného pro určitý čin trestním soudem nebránilo stíhání obviněného pro týž skutek i kárnou radou, není na závadu, aby kárná rada podle povinnosti uložené jí v § 23 disc. statutu zakročila proti obviněnému i pro takový čin, pro který civilní soud uložil obviněnému pořádkový trest, a aby v případě, shledá-li, že se obviněný provinil i ve směru kárném, uznala ho vinným kárným činem. — — — —

Pokud kárná rada v proviněních, jimiž byl obviněný uznán vinným, shledala porušení povinnosti povolání a porušení cti a vážnosti stavu, resp. pouze to neb ono porušení, a kárné přečiny, nenamítá odvolatel v podstatě nic proti této právní kvalifikaci.

Za námitku tohoto druhu nelze uznati poukaz odvolání, že do působnosti disciplinární rady jakožto stavovského soudu spadá jediné hájení zájmu advokátského a nikoli hájení zájmu stran (neadvokátů) dotčených činností příslušníka stavu advokátního. Tento názor odvolání je však nesprávný a stačí odvolatele poukázati na ustanovení § 23 disc. statutu, podle něhož má disciplinární rada, jakmile se dozví, že se některý příslušník advokátského stavu dopustil nějakého disciplinárního přečinu, z povinnosti úřední proti němu zakročiti. Z ustanovení částky II. advokátního řádu, upravující povinnosti a práva advokátů, pak plyne řada povinností, jichž porušením mohou býti zasaženy zájmy stran (tedy neadvokátů) a podle § 2 discipl. statutu jest i takovéto porušení povinností disciplinárně stíhati kárnou radou.

Čís. 260 dis.

Advokát, ktorý vo vlastnom mene učinil disciplinárne oznámenie v záujme tretích osôb a v záujme cti a dôstojnosti advokátskeho sboru, nemá práva podať odvolanie proti rozhodnutiu výboru advokátskej komory, ktorým bolo pominuté zavedenie disciplinárneho pokračovania proti obvinenému advokátovi, lebo oznamovateľ nie je stranou v smysle § 79, odst. 2, § 84, odst. 2 advok. por.

K zastupovaniu verejného záujmu v disciplinárnom pokračovaní proti advokátom sú povolaní len zástupca komory a štátny zástupca.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1935, Ds III 96/34.)

Na jvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. E. F., advokátovi v B., následkom odvolania,